

különszám
Júlia

Világszerte Nr.1

Kelly Hunter

Szerelmi gyorstalpaló

Trish Morey

Egyéjszakás menyasszony

Elizabeth Power

Most és mindörökké

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Kelly Hunter, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A mű eredeti címe: *Cracking the Dating Code (Harlequin Mills & Boon, RIVA)*

Magyarra fordította: *Csató Gabriella*

© Trish Morey, 2011 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A mű eredeti címe: *Fiancée for One Night (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Kiss Gábor*

© Elizabeth Power, 2012 – Harlequin Magyarország Kft., 2014

A mű eredeti címe: *Back in the Lion's Den (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)*

Magyarra fordította: *Czárán Judit*

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA KÜLÖNSZÁM 65. számában, 2014

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-538-891-2

Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2014

- *A kiadó címe:* 2800 Tatabánya, Mártírok útja 44.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Szerkesztőség:* 1122 Budapest, Városmajor u. 12–14.
- *Levélcím:* 1535 Budapest, Pf. 762
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu
- *Ügyfélszolgálat (megrendelés, reklamáció):* elofizetes@axelspringer.hu; +36-40-510-510

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book-formátumot előállította:

Print on demand Kft.

www.ipubs.hu

Kelly Hunter

**Szerelmi
gyorstalpaló**

1. FEJEZET

A félénkséget nem lehet abszolút számokkal mérni, annak legfeljebb relatív értéke van, és éppen ez volt a probléma. Poppy, a négy West gyerek közül a harmadik, sosem tudta felvenni a versenyt a testvéreivel öntudatosság és bátorság terén. Ez nem jelentette azt, hogy egy rémült kisegér volt, vagy hogy nem boldogult az életben. Boldogult, csak éppen szívesebben olvasott, mint hogy egy bungeekötélen levesse magát egy szakadékba. Nem volt ebben semmi rossz. Egyesek még józanságnak is neveznék. De persze akadtak olyanok is, akik túl félénknek tartották, és úgy vélték, kevesebbet kellene dolgoznia, gyakrabban kimozdulnia és új barátságokat kötnie. Mintha az ő kétségkívül kicsi baráti köre nem lenne elég, és mintha az ember naponta tehetne szert új barátokra.

Tomas a barátja volt, kriptológus, matematikus és a cégük másik projektmenedzsere, s majd szétvetette az öntudat. Elegendővel rendelkezett mindkettőjük számára, és értette a nyelvet, amelyet Poppy a legjobban ismert, mármint a kódokét.

Tomas ajánlotta fel, hogy használja nyugodtan a magánszigetét, amikor elmondta neki, hogy fel akar törni egy programot. Nem sokat kérdezősködött, és cserébe csak egy parányi szívességet kért.

Ami igazán kedves volt tőle, hajtogatta magában Poppy, amikor a Marlin III. halászhajó fedélzetére lépett, és a kapitánytól nagyon udvariasan egy mentőmellényt kért. Roppant kedves.

Így aztán Poppy visszatért Ausztráliába, a szülőhazájába, és már csak egy csendes-óceáni hajóút választotta el a céljától.

Poppy lehúzta a széldzsekijét, felvette a mellényt, aztán újra belebújt a dzsekijébe. Az, hogy a kapitány ezen nyilvánvalóan mulat, nem zavarta. Az óceán nem a barátja, hamarosan kihajóznak, szóval nem árt néhány óvintézkedés.

Napfény, kék ég, nyugodt tenger, egy ragyogó tiszta hajó a legjobb kapitánnyal, akit Cairns forgalmas kikötőjében találni lehetett, a legújabb GPS- és radarrendszer... Ennyiben az utazás jól kezdődött, de az égen gyorsan gyülekeztek a felhők, feltámadt a szél, ami hosszabbá, zordabbá és összességében véve kellemetlenebbé tette az átkelést.

Nem mintha Marc kapitányt bármi izgatta volna. A kék szemű, hórihorgas halász közölte, hogy ez kitűnő nap a hajókázásra. És ő csak tudta, elvégre húsz éve vezette a családi cég halászati üzletágát. Az egyetlen, ami miatt aggódott, az úti céljuk volt.

– Seb tudja, hogy jön? – kérdezte már vagy ezredszer.

– Igen – felelte Poppy szintén vagy ezredszer. – Tudja.

– Mert rádión nem értem el.

Marc az elmúlt órában tízpercenként próbálkozott ezzel. Csodás mód arra, hogy megnyugtasson, gondolta a lány.

Fél órába telt, míg a kapitány rájött, hogy Poppy egyre jobban fél.

– Problémája van Sebbel? – kérdezte a válla fölött vetve rá egy éles pillantást, mert a lány olyan közel állt hozzá, amennyire lehetséges volt anélkül, hogy behatolt volna a személyes terébe.

– Még nem. Legalábbis nem tudok róla. Csak éppen... egyesek tériszonnal küzdenek, én óceániszonyban szenvedek. Ha a nyílt tengerre nézek, végtelen mélységet látok. Rendes körülmények között sosem tenném a lábamat hajóra, de sajnos, máshogy nem juthatok el a szigetre.

– Nem mehetett volna el Seb magához? – kérdezte Marc, mire Poppy a rettegése dacára rámosolygott, de aztán még közelebb húzódott hozzá.

– Nem azért megyek oda, hogy Sebet meglátogassam. Nem is ismerem őt – motyogta, majd megint hallgatásba burkolózott.

Marc azt javasolta, üljön mellé és töltsön mindkettőjüknek kávé a termoszból. Volt kockacukra is,

és meg sem kérdezte, Poppy hogyan szereti a feketéjét, egyszerűen bedobott három kockát a bögréjébe, és ráparancsolt, hogy igya meg. Időnként megpróbált beszélgetni vele, de a lány csak szűkszavúan válaszolt, aztán feltett egy CD-t, de sajnálatos módon a heavy metált szerette.

– Mivel foglalkozik? – kérdezte végül. Ez volt a harmincyolcadik kísérlete a könnyed társalgásra.

– Matematikai kódokat írok – felelte Poppy. – Ezek kellene például ahhoz, hogy az online tranzakciókat biztonságossá tegyék.

– Á, úgy érti, kriptológus! – Marc elvigyorodott, látva, hogy Poppy meglepetten pislog. – Mint Tom.

– Igen – bólintott a lány. – Tomasszal együtt dolgozunk, van egy közös cégünk. Ezért is bocsátotta a szigetet a rendelkezésemre.

– Biztos benne, hogy Seb tud az érkezéséről? – kérdezte megint Marc.

– Igen – válaszolta a lány, de a kapitány viselkedése arra készítette, hogy igyekezzen kicsit többet kideríteni Tomas remete hajlamú fivérééről. – Van valami, amit tudnom kellene Sebastian Reyne-ről?

– Erre nehéz válaszolni – mormolta Marc. – Most mit tud róla?

– Azt, hogy gazdag. Tomasszal együtt vették ezt a szigetet, és Sebastian tervezte s építtette fel a rajta álló házat. Mit csinál tulajdonképpen?

– Azt, amihez kedve van. Általában.

– Nem tudná kicsit pontosabban meghatározni?

– Seb tengeri mérnök, a cége a partközeli olajfúrótornyok karbantartásával foglalkozik.

Vészhelyzetekhez hívják őket, olajkiterősekhez vagy olajszenyezések megszüntetéséhez. Fogalmam sincs, hogy a szigetről irányít-e valami projektet. – Marc a lányra szegezte a szemét. – Ugye tudja, hogy Seb egyedül él a szigeten?

– Igen, de Tomas azt mondta, hogy van egy vendégházuk, és engem ott szállásolnak el. Megkérte Sebet, hogy mindenben legyen a segítségemre, úgyhogy nem hiszem, hogy bármi probléma adódna...

– Ebben az esetben talán megpróbálhatná maga elérni Sebet.

Poppy ezt szívesen vállalta, már csak azért is, hogy elterelje a figyelmét a végtelen óceánról, de mire a szigethez ért, és kikötöttek a kis kikötőhídnál, még mindig nem érte el a férfit, és az idegei pattanásig feszültek.

– Seb quadja itt van – mondta Marc, ahogy a lány táskáját a stégre hajította, és ügyesen utánamászott, aztán megfordult, és a kezét nyújtotta, hogy Poppyt is felhúzza, aki közben kibújt a mentőmellényből, és visszavette a dzsekijét.

A lány egy pillanatig tétovázott, de aztán elfogadta a segítséget. A habozásának nem volt semmi személyes oka, csak hát az óvatosság a vérében volt. Mégis szükségét érezte, hogy bocsánatkérő mosolyt villantson a kapitányra, amikor udvariasan megköszönte az előzékenységet.

Szilárd talaj! Ez volt az első gondolata, ahogy a kikötőhídra lépett. A második Marc előbbi kijelentésére vonatkozott.

– Azt mondja, ott áll Seb quadja?

– Igen, a csónakház mögött.

– Az egy csónakház? – pillantott a lány a hosszú épületre, amely a parton kezdődött, és jó ötvenméternyire benyúlt a víz fölé. – Kissé túlméretezettnek tűnik.

– Hát, a maga helyében ezt a véleményemet nem hangoztatnám – jegyezte meg Marc szárazon. – Raktárcsarnoknak is használják, és olykor szükségszállásnak is. Fenn, a tetőterében több tábori ágycsész, és Seb egy motorjachtot is tart benne. Néhányszor én is itt éjszakáztam, amikor túl rossz volt az idő ahhoz, hogy rögtön visszainduljak.

Most sem valami biztató, gondolta Poppy aggódó pillantást vetve az égre.

– Két hét múlva értem jön, igaz? Vagy korábban, ha felhívom, és meg tudunk állapodni egy időpontban. Megrendeltem és kifizettem.

– Megrendelte és kifizette. Az, hogy mikor jövök magáért, az időjárástól függ. Mellesleg az előrejelzésben nem említettek semmi aggasztót.

– Ezek a felhők nem elég aggasztóak magának?

– Á, ez semmi! – horkantott Marc, és a mobilján megmutatta a háttérképet. – Na, látja, ezt nevezem én felhőnek!

Ez inkább egy ciklon, gondolta a lány, de elmosolyodott. Elégedett volt Marc kapitánnyal, elvégre a férfi épségben eljuttatta ide.

A csónakház oldalbejáratához mentek, egy tömör fémajtóhoz, amelynek hatalmas kilincse és még hatalmasabb retesze volt. Marc az öklével dörömbölt rajta, de nem kapott választ. Ekkor lenyomta a kilincset, és az ajtó kinyílt.

– Ez a Sebastian nagyon megbízhat az emberekben – jegyezte meg a lány.

– Nem mondanám. Hahó, Seb! – rikkantotta Marc, de ezúttal sem kapott választ.

Körülnéztek a raktártérben, átkutatták azt a részt, ahol fémlábakon egy hófehér motorjacht állt, a rendetlen kis irodát... és végül a tetőtérben rábukkantak a férfira, aki hason feküdt az egyik tábori ágyon mozdulatlanul, mint egy hulla.

Marc felsóhajtott. Poppy csak bámult, és a szeme egyre jobban elkerekedett. Nemcsak azért, mert a fickó félmeztelen volt, hanem mert... Sebastian Reyne valószínűleg óriásnak tűnt.

A lába lelógott az ágyról, a válla a matracról. A farmer megfeszült izmos combján és rásimult a hátsójára, amely átkozottul formás, sőt tökéletes volt.

És a háta! Napbarnított, s ugyanolyan csodálatos és arányos, mint az egész teste, sima bőrrel, feszes izmokkal.

Poppy igyekezett befogadni és elraktározni az emlékezetében minden részletet – csak arra az esetre, ha valamikor meg akarna próbálkozni a festéssel vagy szobrászattal.

A férfi háta lassan emelkedett és süllyedt, az arca, amennyire kócos, fekete haja látni engedte, egészséges színűnek hatott. Egy majdnem teljesen üres skót whiskys üveg hevert mellette a padlón.

Szóval nem halott, csak holtrészeg.

– Miss West, megengedi, hogy bemutassam a házigazdáját? – mondta Marc, a mókamester, ahogy lehajolt, és megbökte az alvó óriást. – Seb!

A férfi felnyögött, és valami olyasmit morgott, hogy Marc tűnjön el. Csak éppen a kifejezés, amit használt, nem tűrt nyomdafestéket. De Poppy hallott már rosszabbat is.

– Hé, Seb! – kiáltotta Marc, és ezúttal erősebben rázta meg a férfi vállát. – Csomagod érkezett.

– Tedd le valahova! – mordult fel Seb, és mély, álmossá hangjára a lány úgy érezte, mintha finom tollal cirógatnák a bőrét.

– Jó ötlet. – Marc Poppyhoz fordult. – Eltarthat egy darabig, míg magához tér. Talán addig várna az irodában?

– Semmi gond – mondta a lány. – Vannak fivérem.

– Fivérei, akik néha kirúgnak a hámból?

– Fivérem, akik azt csinálnak, amit akarnak – felelte halkán a lány.

A combjára támasztotta a tenyerét, és leguggolt, hogy alaposabban megvizsgálja Sebastian Reyne arcát. Micsoda arc, ha az ember figyelmen kívül hagyja a borostáit! Egy bukott angyalé... vagy igen, egy rosszfiúé.

– Mr. Reyne? Ophelia West vagyok, telefonon már beszéltünk. Tomas az üzlettársam, és dolgozni jöttem ide.

A hosszú, sötét szempillák egy milliméternyit felemelkedtek, aztán rögtön újra leereszkedtek, de Poppy már megállapította, hogy a férfi írisze sötétzöld.

– Meghaltam? – dörögte Seb.

– Nem egészen.

– Biztos benne?

– Igen. – Poppy felegyenesedett, és Marchoz fordult. – És abban is biztos vagyok, hogy mindjárt azt mondja: isten hozta a szigeten.

Seb megint káromkodott – vagy inkább nyöszörgött.

– Adjon nekem öt percet! – mondta Marc, és a tiltakozó Sebet először az ajtóhoz rángatta, aztán az öbölbe, végül bevonszolta az óceánba.

Poppy a kikötőhídról figyelte, ahogy Marc addig evickél előre, míg a víz a derekáig nem ér, aztán nem sokat teketóriázik: belöki Sebet a vízbe.

Valószínűleg így jártak volna el az ő fivérei is.

A lány a korlátnak támaszkodott, miközben a kapitány újra a víz alá nyomta Sebet, ezúttal talán azért, hogy kimossa a száját. Marc végül visszatért a partra, Seb ellenben végiggereblyézett a haján, majd beljebb indult és lebukott a víz alá. Ő nyilván nem félt az óceántól.

– Nem tart sokáig – közölte Marc a lánnyal. – Seb számára ez nehéz időszak volt. Néhány hónapja elvesztette az egyik partnerét egy olajfűrészszigeten egy robbanásban, egy másik munkatársa ugyanakkor megsüketült. Seb önmagát hibáztatja. Tom nem említette?

– Nem. – És Poppy elhatározta, hogy alkalomadtán kérdőre vonja ezért.

– Nem akar inkább visszajönni velem? Kivehet a parton egy kis házat...

– Megtenném, ha tehetném, higgye el. – Poppy tekintete visszatért a házigazdájára, aki már visszaindult feléjük. A lány még ilyen messziről is érezte a vonzerejét. Sebastian Reyne érzéki kisugárzása felvillanyozta és meg is rémítette. – Gondolja, hogy kettesben maradhatok vele?

– Nem fogja bántani, ha ettől fél, de azt sem hiszem, hogy különösebben udvarias lesz...

– És az italozás?

– A látszat csal. Nem részeg, csak kimerült.

– Mitől?

Attól, hogy úszás közben nézi a halakat?

Poppy hozzászólt, hogy nem tudja, hogyan viselkedjen bizonyos szituációkban, vagy hogy melyik belső hangra hallgasson. Az egyik most azt tanácsolta, hogy térjen vissza Marckal a szárazföldre, a másik azt súgta, hogy Sebastian Reyne mellett biztonságban van.

Elvégre ez a férfi Tomas öccse, Tomas pedig a barátja. Aligha küldte volna ide, ha úgy gondolta volna, hogy itt veszély fenyegeti, nem igaz? És az öccsét nyilván hasonló fából faragták...

Seb úgy csörtetett előre, mintha az övé lenne a sziget, és valóban az övé volt. Ádáz arckifejezését látva egy kisgyerek rég menekülésre fogta volna, de Poppyt nem ijesztette meg a mogorvasága. Ami megrémítette, az a saját reakciója volt a közeledésére. Mert bár a szíve gyorsan kalapált, és a lélegzete elakadt, szeretett volna eléje rohanni ahelyett, hogy elszalad, ami pedig sokkal okosabb lett volna. Társaságban mindig megtartotta a három, sőt öt lépés távolságot, még Tomast, a közvetlen munkatársát sem engedte soha közel magához, de ez a férfi teljesen megbabonázta.

Amikor Seb eléje ért, Poppy nagy levegőt vett, és a tekintetét az arcára szegezte.

– Mr. Reyne, kezdhetjük előlről? – szölt higgadtan, kezet nyújtva. – Poppy West vagyok. Azt hiszem, várt engem.

Seb a lány kezére, majd az arcába pillantott. A szemében hitetlenkedés tükröződött.

– Vizes vagyok – állapította meg.

Ezt Poppy is észrevette, ahogy azt is, hogy az előbb jól látta, a férfi szeme sötétzöld, szürke pöttyökkel.

– Valóban.

Vigyázott, hogy a hangjából ne csendüljön ki ítélezés. Akarta ezt a kézfogást, talán hogy kihangsúlyozza, csak egyfajta üzleti kapcsolat lesz kettőjük között, és emlékeztesse Tomas öccsét, hogy egy igazi férfi mindig állja a szavát, és ő nem lenne itt, ha Sebastian Reyne ehhez előzetesen hozzá nem járult volna. Akarta ezt a kézfogást, mert... mert vágyott a férfi érintésére.

Sebastian Reyne bőre nedves volt, a tenyere meleg, széles és kérges. A kézfogás csak egy pillanatig tartott, nem úgy, mint a következménye: forróság futott végig fénysebességgel Poppy karján, és terjedt szét a testében.

– Meddig marad itt? – kérdezte a férfi.

– Fogalmam sincs – vallotta be a lány őszintén. – Talán néhány napig, talán egy-két hétig. Ha tovább tart, bedilizek.

– Hát nem azt tesszük mindannyian? – Seb tekintete Marcra vándorolt. – Itt alszol?

– Nem tehetem. Holnap reggelre lefoglalták a hajómat.

– Mondd vissza a foglalást!

– Nem megy. A hölgy egyedül a tiéd, barátom.

– Én nem így fogalmaznék – tiltakozott Poppy szelíden. – Egyébként tudom, hogy hirtelen jött a dolog, és hogy Tomas talán nem értesült bizonyos... fejleményekről, amikor felajánlotta a maga vendégszeretetét, azaz a vendégszeretetüket. Problémát jelent magának, ha itt maradok, Mr. Reyne? Az volt a benyomásom,

hogy nem, de ha mégis... – Vállat vont. – Nos, ez végtére is a maga szigete. Megkérhetem a kapitányt, hogy vigyen vissza a partra.

Sebastian Reyne a hajába túrt, és úgy fürkészte az óceánt, mintha egy mentőhorgonyt keresne a tekintetével. Poppy megmondhatta volna, hogy ilyet úgysem talál, de inkább befogta a száját, és félve várta a döntését.

– Nem zavarnám magát – szólalt meg, amikor a csend kellemetlenül hosszúra nyúlt. – Dolgozni jöttem ide. Jóformán a színemet sem fogja látni.

– Ha Tom azt mondta, maradhat, akkor maradhat – dörmögte végül a férfi. – Ez az összes holmija? – bökött az útitáskára.

– Igen.

– Tud terepmotort vezetni?

– Homokfutót tudok.

– Tud hajót kormányozni?

– Nem. Őszinte legyek? Gyűlölök mindent, ami úszik.

– De tud úszni?

– Valamennyire – válaszolta a lány gyors pillantást vetve az óceánra. – Bár hogy milyen messzire és meddig, ez itt a kérdés, nem?

Seb sóhajtott és elfordult.

– Harapnom kell valamit.

– Nekem pedig indulnom – jegyezte meg Marc. – Hozzak valamit, ha majd eljövök a hölgyért?

Seb és Marc lesétáltak a stéghez, de Poppy nem mozdult. Egyrészt az udvariasság azt kívánta, hogy ne zavarja a férfiakat, akik nyilván régi barátok. Másrészt azt remélte, a távolság segít megszabadulnia Sebastian érintésének következményeitől, mert a teste még mindig bizsergett az izgalomtól, amit elfogadhatatlannak talált.

Aztán Seb visszatért, Marc beindította a hajómotort, Poppy búcsút intett nehezen leplezve az idegességét.

– Szóval hogyan képzelte? Mivel kezdjük? – kérdezte nyersen a házigazdája.

– Nos... – Poppy elfojtott egy sóhajt. Seb nyilván másnapos, nem csoda, hogy nincs valami jó kedvében.

– Egyszerűen mutassa meg, hol a számítógép, biztosítsa magának az örök hálámat egy filteres kávéval, aztán egyedül hagyhat, hogy nekilássak a munkának. Ez jól hangzik?

– Igen – bólintott a férfi, és megfejthetetlen pillantást vetett rá. – Jól.

2. FEJEZET

A lány nem olyan volt, mint várta. Tomas szürke kisegérnek írta le, aki a természetéhez képest túl nagy IQ-val rendelkezik. Seb azonban nem egy jelentéktelen kisegeret látott, amikor Ophelia Westre nézett.

Látta a félénkséget, igen, az alkalmazkodóképességet és egy bizonyos elnézést a mások gyengeségeivel szemben. De látta a nyugodt, kék szempárt, a makulátlan, hófehér bőrt, a karamellaszínű tincseket, amelyekbe a napfény arany csíkokat varázsolt, és a ruganyos, karcsú testet, amelyről saját érdekében jobb lett volna nem vennie tudomást.

És ami a nő ajkát illeti... az volt az első, amit észrevett, amikor kinyitotta a szemét, és azonnal tudta, hogy pontosan hol akarja érezni. Ezt figyelmeztetésnek kellett volna tekintenie. És a pokolba, annak is tekintette! Ezért határozta el, hogy visszaküldi a lányt a partra, de Poppy úgy nézett rá, mintha egy percig sem kételkedne benne, hogy szavatartó ember. Így hát Ophelia West a nyakán maradt, Marc elhajózott, tőle pedig mindenki azt várja, hogy tisztességes férfiként viselkedjen.

És az ördögbe is, a lány elérte, hogy legalább megpróbáljon megfelelni ennek a várakozásnak.

Seb az irodájába ment, elővette a napszemüvegét, feltette, és megkönnyebbülten felsóhajtott, mert a fény már nem bántotta annyira a szemét.

Szalonna és kávé! Zsír és koffein! Ezekre van szüksége. És hogy bezárja a lányt Tom irodájába. Ha olyan, mint a bátyja, napokig elő sem fog bújni onnan! Ez jó tervnek tűnt.

Gyorsan felkapta a lány táskáját, a quadhoz masírozott, indított, és hevesen összerándult, amikor a motorzaj mennydörgésként visszhangzott fájó koponyájában.

– Jön? – kiáltotta, mire Poppy némán mögéje mászott, a táskát válaszfalként használva.

Nem ölelte át a derekát, nem tett kihívó megjegyzéseket, nem kacérkodott. Úgy viselkedett, mint a bátyja kolléganője, aki dolgozni jött ide.

Tizenöt percbe telt, míg elérték a házat.

Tizenöt percbe, míg végigzötykölődtek a göröngyös földúton, felhajtottak a meredek domboldalon, átvágtak a fennsíkon, ahonnan aznap gyönyörű kilátás nyílt a látóhatárral egybeolvadó, kék óceánra.

A szél összeborzolta a hajukat, és a férfi arcába fújt egy makrancos, karamellaszínű tincset, amely mint a hóhér kötele – de milyen selymes kötél! – a nyakára tekeredett.

Seb a fogát csikorgatta, elátkozta nedves farmerét, amely fájón megfeszült duzzadó férfiaságán, és imádkozott, hogy a quadból kihozhassa a legtöbbet, amire képes.

Az útszakasz legnehezebben járható része egy szirt körül vezetett, utána rögtön feltűnt a ház. A hátsó kerekek meg-megcsúsztak a köves talajon, és Poppy ösztönösen a férfi vállába kapaszkodott. A meztelen vállába.

Seb megborzongott. Túl régen volt együtt nővel, gondolta ádázul. Túl régóta él egyedül ezen a szigeten.

Amikor beléptek a házba, a lány körülpillantott, de egy szót sem szólt.

Sebet azonban ahelyett hogy megnyugtatta volna, hogy nem próbál barátkozni vagy felszínes csevegésbe bocsátkozni vele, inkább kíváncsivá tette; szerette volna tudni, mit gondol a házról és a szigetről.

A beton-, üveg- és fémvilla mélyen beleépült a mögötte lévő sziklába, s minden szobájából fantasztikus panorámát kínált az óceánra. Seb maga tervezte, nagyrészt ő is építette fel, és büszke volt nyers szépségére.

Nos, bármit is gondolt az épületről a kisegér, megtartotta magának.

– Használhatom a fürdőszobát? – kérdezte, mire Seb megmondta, hol találja a legközelebbit, aztán kiment a konyhába.

A kávé majd segít, gondolta. Segítenie kell. Aztán megmutatja Poppynak az irodát, készít egy sonkás omlettet, és felszívódik, hagyva, hogy a lány azt tegyen, amit akar. Ő meg közben megbirkózik a

mánaposságával, igyekszik megszabadulni a rosszkedvétől és egy szürke kiséger iránti érdeklődésétől. Ophelia West valóban mindent elkövetett, hogy ne legyen a terhére, és ne okozzon semmilyen problémát. Ám azzal, hogy meg sem próbált kikezdeni vele, jobban felkeltette a figyelmét, mint bármely más nő az utóbbi években.

Seb egy félvagonnyi örölt kávé kanalizott a csillogó, rozsdamentes acél kávéfőzőbe, a konyhapultnak dőlt, és a homlokát a konyhaszekrénynek támasztotta. Behunyt szemmel próbálta felidézni, mit mondott még a bátyja Poppy Westről, és hogy érdeklődik-e iránta.

Valószínűleg. Poppy pontosan Tomas esete, finom, intelligens és édes, míg ő... ő mindig az öntudatos, vagány, kissé erkölcstelen nőket részesítette előnyben.

– Jó illata van a kávénak – mondta egy nyugodt, kimért hang, mire Seb felegyenesedett, kinyitotta a szemét, és a lányra nézett, aki bizonytalanul álldogált a küszöbön.

– Igen. – Ez az ő hangja? Mióta ilyen rekedt és csikorgó? – Van valahol cukor is. És tartós tej.

– Feketén iszom, egy kanál cukorral.

Nyilván könnyű a kedvében járni ennek az angyalajkú, agyas nőnek.

Poppy levette a dzsekijét. Galambszürke pólója kiemelte karcsúságát, kicsi, feszes keblét, egyedi tervezésű farmere szorosan rásimult hosszú lábára.

Egy férfinak, aki meg akarja hódítani ezt a lányt, óvatosnak és gyengédnek kell lennie... Nagyon óvatosnak...

– Szeretne enni valamit? – kérdezte Seb az Egeret.

Egér, egér, egér, hajtogatta magában. Ophelia West a fivére szürke kiségere. Üzlettársa. Akármije. Ki fogja deríteni, mije.

– Nem, köszönöm, bőségesen reggeliztem.

Müzlit és joghurtot, a férfi lefogadta volna.

– Telepakolok egy hűtőládát ételekkel, amit átvihet a vendégházba – közölte. – Ott van hűtőszekrény, csak be kell kapcsolnia. Nem tudom, az ágy meg van-e vetve, de adok ágyneműt is.

Valószínűleg körül kellett volna néznie a vendégházban, hogy nincsenek-e pókok, gyíkok, esetleg kígyók. Az biztos, hogy csapnivaló házigazda vagyok, gondolta.

– Tudja mit? – mondta gyorsan. – Előkészítem a vendégházat, maga pedig azzal foglalkozik addig, amivel akar. Megmutatom a számítógépet. Tom nem mondta, pontosan min dolgozik.

Ophelia West vállat vont.

– Egy laikus számára nem valami érdekes, amit csinálok, de nagyon örülnék, ha megnézhetném a komputert. Tomas szerint csúcs.

– Jöjjön, maga kocka!

Sebastian Reyne még mindig nem vett inget.

Poppy próbálta a figyelmét a környezetre összpontosítani, nem a férfira, aki előtte lépkedett a folyosón, de ez átkozottul nehezebbre esett. A házat a szirtbe építették, a hátsó fala hűvös és sima tapintású szürke sziklafalból állt. A fehér tető is a sziklaig ért, a szürke gránitpadló úgyszintén.

A folyosó végén a férfi kinyitott egy ajtót, és Poppy követte egy irodába.

Nagyon tágas volt, kétoldalt földig érő ablakokkal és száznál több fokos kilátással az óceánra. A falakon olajfűrotornyokról és kőolajvezetékekről készült fotók lógtak, az egyik sarokban óriási rajzasztal, mellette két asztal állt, rajtuk vadonatúj, korszerű számítógépek.

Kétségkívül kellemes iroda, leszámítva egyvalamit, ami Poppynak a legfontosabb volt.

– Valami baj van? – tudakolta Seb, mikor a lány csak állt, és döbbenet bámulta a két számítógépet.

– Remélem, nincs. Úgy értem, mindez nagyon szép, és a kilátás fantasztikus, de Tomas nem ezt ígérte.

– Hát mit ígért?

– Csodafegyvert. Egy csomót.

Seb szeme sarkában nevetőránccok képződtek, és Poppy lélegzete elakadt. Gyönyörű a szeme, gondolta. Egy kalandor nevető szeme.

– Akkor hát a barlangra pályázik – mondta a férfi átvágva a szobán, és kinyitott egy ajtót, amelyet a lány eddig észre sem vett. Bedugta a kezét, hogy felkapcsolja a villanyt, aztán félrehúzódott. – Íme, az